

Arrest

nr. 205 100 van 8 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. ANDRIES
Amerikalei 29
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 29 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 september 2017 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13octies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. ANDRIES verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 februari 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf als langdurig ingezetene van een Europese lidstaat, Italië.

1.2. Op 15 september 2011 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 17 juni 2012.

1.3. Op 25 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 27 mei 2013 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf conform artikel 61/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), als langdurig ingezetene van een Europese lidstaat, Italië.

1.5. Op 27 september 2013 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 2 juni 2014.

1.6. Op 2 augustus 2014 wordt de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd naar aanleiding van verkrachting van een minderjarige boven de leeftijd van 14 jaar en beneden de leeftijd van 16 jaar.

1.7. Op 24 oktober 2014 wordt de verzoekende partij in vrijheid gesteld.

1.8. Op 12 december 2014 wordt de A-kaart van de verzoekende partij verlengd tot 2 juni 2015.

1.9. Op 27 april 2015 biedt de verzoekende partij zich aan samen met mevrouw O.V.A., van Ghanese nationaliteit en met verblijfsrecht in Italië, bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Geel om informatie in te winnen over een wettelijke samenwoning. Een meldingsfiche wettelijke samenwoning wordt opgesteld.

1.10. Bij vonnis van 3 juni 2015 veroordeelt de Rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen, afdeling Turnhout, de verzoekende partij tot een hoofdgevangenisstraf van drie jaar, behoudens het reeds ondergane gedeelte in voorhechtenis, voor de verkrachting van een zwak begaafde minderjarige.

1.11. Op 1 juli 2015 wordt de A-kaart van de verzoekende partij verlengd tot 2 juni 2016 en op 2 juni 2016 wordt de A-kaart van de verzoekende partij verlengd tot 2 september 2017.

1.12. Op 4 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Krachtens artikel 21 , van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, om de volgende redenen.:

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is."

Overwegende dat meneer werd gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden (beperkte duur) in toepassing van artikel 61/7 van de wet van 15.12.1980. Overwegende dat hij in het bezit was van een A-kaart geldig tot 02.09.2017.

Betrokkene die houder is van een geldige EU-verblijfsvergunning als langdurig ingezetene afgegeven door Italië op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 werd gemachtigd om een activiteit in loondienst uit te oefenen in België.

Artikel 22 van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen voorziet duidelijk dat de tweede lidstaat (België) kan beslissen de verblijfsvergunning niet te verlengen of de vergunning in te trekken en de betrokkene te verplichten, overeenkomstig de procedures van de nationale wetgeving, verwijderingsprocedures daaronder begrepen, het grondgebied te verlaten. Dit geldt in de onderstaande gevallen: a) om redenen die verband houden met de openbare orde of de openbare veiligheid, zoals bepaald in artikel 17 van dezelfde richtlijn (...)";

Hij werd op 03.06.2015 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld wegens verkrachting op een minderjarige boven de voile leeftijd van 14 jaar en beneden de voile leeftijd van 16 jaar en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een minderjarige beneden de voile leeftijd van 16 jaar tot een gevangenisstraf van 3 jaar met probatieuiststel gedurende 3 jaren en ontzetting van bepaalde rechten voorzien bij artikel 31 van het strafwetboek.

De feiten betreffen een ernstige aantasting van de fysieke integriteit van een beneden gemiddeld tot zwak begaafd minderjarige slachtoffer waarbij betrokkene enkel uit was op de bevrediging van zijn lusten en overweldigd werd door zijn seksuele gevoelens. In het vonnis wijst de rechter op "een duidelijke problematiek m.b.t. relaties en seksualiteitsbeleving". Verder wordt het strafbaar opzet in het vonnis onderstreept en de laakbare houding van betrokkene die de vlucht nam van zodra de politie was verwittigd en zich pas een dag later bij de politie aanbod. De omstandigheid dat het slachtoffer een beneden gemiddeld tot zwak begaafd minderjarige slachtoffer was, verzwaren de feiten alsook het kwaad opzet van betrokkene.

Overwegende dat uit het persoonlijk gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging kan worden afgeleid voor een fundamenteel belang van de samenleving. De bescherming van de zwakste personen in onze maatschappij (kinderen) dient ten allen tijde te worden vooropgesteld. Dit vormt een fundamenteel belang van onze maatschappij. De feiten die betrokkene pleegde, druisen daar tegen in.

Meneer kreeg op 25.06.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten, waarvan hij in kennis werd gesteld op 02.08.2012. Hij verliet daarna het Rijk en keerde terug naar Italië, zo blijkt uit het dossier. Hij bood zich in februari 2013 terug aan bij de stad Antwerpen en startte op 27.05.2013 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf als langdurig ingezetene uit andere lidstaat (in toepassing van artikel 61/7 van de wet van 15.12.1980). Gelet op de korte duur van het verblijf in België is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen in staat moet zijn terug te keren naar eigen land of zich opnieuw te vestigen in de lidstaat (Italië) waar betrokkene nog steeds het statuut van langdurig ingezetene bezit. Op 28.04.2015 maakte hij melding van zijn voornemen om een verklaring van wettelijke samenwoning af te sluiten met een Ghanese vrouw (O.V.A. (...)). Deze vrouw blijkt eind 2015 te zijn teruggekeerd naar Italië. Een schending van gezins- en familieleven in de zin van art.8 EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin kan blijken uit het administratief dossier of uit de elementen aangebracht bij de aanvraag dat andere elementen, zoals zijn gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kunnen vormen om gevolg te geven aan deze beslissing.

Betrokkene bezit een verblijfstatuut als EU-langdurig ingezetene in Italië en heeft derhalve nog duidelijke banden met zijn land van verblijf. Dit wordt onderstreept door het feit dat de eerste lidstaat (Italië) verplicht is overeenkomstig artikel 22 van de richtlijn 2003/109/EG om betrokkene onmiddellijk en zonder formaliteiten terug te nemen wanneer de tweede lidstaat (België) maatregelen treft om de verblijfstitel in te trekken en een bevel om het grondgebied af te leveren.

De aangehaalde redenen zijn dwingende redenen in de zin van artikel 39/79, § 3, van de wet van 15 december 1980. Bijgevolg heeft het indienen van een beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing(en) in geen geval tot gevolg dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt geschorst."

1.13. Op 4 september 2017 informeert het bestuur de Italiaanse instanties dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij wordt ingetrokken conform artikel 22, §1 van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen (hierna: de richtlijn 2003/109/EG).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 17 en 22, 1° en 2° van de richtlijn 2003/109/EG, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Uit de bespreking van het derde middel blijkt dat de verzoekende partij zich eveneens beroept op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele

Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)

De verzoekende partij licht het eerste onderdeel van haar derde middel toe als volgt:

“6-3.1. Eerste onderdeel : Verzoeker vormt geen werkelijke en actuele bedreiging

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid uitsluitend berusten op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Volgens het Hof “vormt het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt”(HVJ 7 juni 2007, Commissie/Nederland, C-50/06, punt 41).

Dit principe wordt ook expliciet overgenomen, en verduidelijkt in de Memorie van Toelichting:

“Wanneer zij overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, moet de bevoegde overheid dus, geval per geval, nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhov, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken. Toch dient erop gewezen dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip “dwingende redenen van nationale veiligheid”.”

(Memorie van Toelichting, pagina 24-25)

Bij de bepaling van het gevaar voor de openbare orde dient er dus gekeken worden naar het gedrag dat een vreemdeling heeft gesteld waardoor hij een werkelijk, actueel en dreigend gevaar is, gelet op al de omstandigheden die hoger vermeld werden.

In het geval van verzoeker dient er voldaan te zijn aan het begrip van 'een ernstige reden van openbare orde of nationale veiligheid', dan wel van 'redenen van openbare orde of nationale veiligheid'. Gelet op de inbreuken die weerhouden worden in hoofde van verzoeker zal er alvast geen sprake zijn van nationale veiligheid. Zoals hoger aangehaald, blijkt uit Europese rechtspraak dat seksueel misbruik van een minderjarige onder de noemer van 'ernstige reden van openbare orde' kan vallen. Dit is echter niet automatisch zo, en er moet dus verwezen worden naar de specifieke omstandigheden van het geval.

In casu maakt de bestreden beslissing geen enkele melding van de periode sinds het veroordelend vonnis. Nochtans is er reeds meer dan 2 jaar verstreken sinds dit vonnis en was verzoeker steeds in vrijheid in die periode. Verzoeker heeft zich in die periode dan ook correct gedragen, er werden geen nieuwe feiten gepleegd en hij vertoonde op geen enkele manier sociaal gevaarlijk gedrag. Zoals hoger aangehaald kan bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht om redenen van openbare orde, niet enkel verwezen worden naar de feiten waarvoor iemand veroordeeld werd. Er moet ook rekening gehouden worden met alle omkaderende omstandigheden, waaronder de periode die is verstreken sinds het plegen van de feiten. De bestreden beslissing vermeldt enkel de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld en zegt niets over de periode die sindsdien is verstreken. Uit de beslissing

blijkt dus niet dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag nog een actuele en werkelijke bedreiging zou vormen voor de maatschappij.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden bijlage 13octies is genomen in uitvoering van artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is.”

Uit het tweede lid van voormeld artikel blijkt dat het eerste lid ook van toepassing is op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet tot verblijf gemachtigd is. In de bestreden beslissing wordt er op gewezen dat de verzoekende partij gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. Eveneens wordt erop gewezen dat de verzoekende partij houder is van een geldige EU-verblijfsvergunning als langdurig ingezetene afgegeven door Italië op grond van de richtlijn 2003/109/EG, wat evenmin wordt betwist door de verzoekende partij. In dit kader wees de verwerende partij eveneens naar artikel 22 van voormelde richtlijn.

Artikel 22, eerste en tweede lid van de richtlijn 2003/109/EG, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“1. Totdat de onderdaan van een derde land de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, kan de tweede lidstaat beslissen de verblijfsvergunning niet te verlengen of de vergunning in te trekken en de betrokkene en de leden van zijn gezin verplichten, overeenkomstig de procedures van de nationale wetgeving, verwijderingsprocedures daaronder begrepen, het grondgebied te verlaten. Dit geldt in de onderstaande gevallen:

a) om redenen die verband houden met de openbare orde of de binnenlandse veiligheid, zoals bepaald in artikel 17;

b) wanneer niet meer aan de voorwaarden van de artikelen 14, 15 en 16 wordt voldaan;

c) wanneer de onderdaan van een derde land niet legaal in de betrokken lidstaat verblijft.

2. Indien de tweede lidstaat een van de in lid 1 bedoelde maatregelen treft, neemt de eerste lidstaat de langdurig ingezetene en zijn gezinsleden onmiddellijk en zonder formaliteiten terug. De tweede lidstaat deelt zijn beslissing mee aan de eerste lidstaat.”

3.3. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. Er wordt immers verwezen naar artikel 21 van de Vreemdelingenwet en naar artikel 22 van de richtlijn 2003/109/EG. Er wordt op gewezen dat krachtens artikel 21 van de Vreemdelingenwet de minister of zijn gemachtigde een einde maakt aan het verblijf van de verzoekende partij die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en haar beveelt om het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Ook wordt erop gewezen dat het eerste lid van artikel 21 van de Vreemdelingenwet van toepassing is op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is. In feite wordt overwogen dat de verzoekende partij gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden (beperkte duur) in toepassing van artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet, dat zij in het bezit is van een A-kaart tot 2 september 2017, dat zij houder is van een geldige EU-verblijfsvergunning als langdurig ingezetene afgegeven door Italië op grond van richtlijn 2003/109/EG, dat zij werd gemachtigd om een activiteit in loondienst uit te oefenen in België. Er wordt vervolgens op gewezen dat artikel 22 van voormelde richtlijn duidelijk voorziet dat *in casu* België kan beslissen de verblijfsvergunning in te trekken en de verzoekende partij te verplichten het grondgebied te verlaten, dat dit kan om redenen die verband houden met de openbare orde of de openbare veiligheid, zoals bepaald in artikel 17 van de voormelde richtlijn. In feite wordt voorts gemotiveerd dat de verzoekende partij op 3 juni 2015 door de

correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd wegens verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar tot een gevangenisstraf van 3 jaar met probatie-uitstel gedurende 3 jaren en ontzetting van bepaalde rechten voorzien bij artikel 31 van het strafwetboek. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat deze feiten een ernstige aantasting betreffen van de fysieke integriteit van een beneden gemiddeld tot zwak begaafd minderjarig slachtoffer waarbij de verzoekende partij enkel uit was op bevrediging van zijn lusten en overweldigd werd door zijn seksuele gevoelens, dat in het vonnis de rechter wijst op “*een duidelijke problematiek m.b.t. relaties en seksualiteitsbeleving*”, het strafbaar opzet onderstreept alsook de laakbare houding van de verzoekende partij die de vlucht nam van zodra de politie was verwittigd en zich pas een dag later aanbood. Er wordt nog op gewezen dat de omstandigheid dat het slachtoffer een beneden gemiddeld tot zwak begaafd minderjarig slachtoffer was, de feiten en het kwaad opzet van de verzoekende partij verzwaren. De verwerende partij motiveert dat uit het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging afgeleid kan worden voor een fundamenteel belang van de samenleving, dat de bescherming van de zwakste personen in onze maatschappij (kinderen) ten allen tijde dient vooropgesteld te worden, dat dit een fundamenteel belang van onze maatschappij vormt, dat de feiten die de verzoekende partij pleegde, daar tegenin druisen. Ten slotte wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de verzoekende partij op 25 juni 2012 een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, dat zij daarna het Rijk verliet en terugkeerde naar Italië, dat zij zich in februari 2013 opnieuw aanbood bij de stad Antwerpen en op 27 mei 2013 een nieuwe aanvraag indiende in toepassing van artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet, dat gelet op de korte duur van het verblijf in België het redelijk is te stellen dat zij zonder problemen in staat moet zijn terug te keren naar eigen land of zich opnieuw te vestigen in Italië waar zij nog steeds het statuut van langdurig ingezetene heeft. Vervolgens wordt gesteld dat de verzoekende partij op 28 april 2015 melding maakte van haar voornemen om een verklaring van wettelijke samenwoning af te sluiten met een Ghanese vrouw, dat deze eind 2015 blijkt te zijn teruggekeerd naar Italië, dat een schending van het gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond, dat dit evenmin kan blijken uit het administratief dossier of uit de elementen aangebracht bij de aanvraag, dat andere elementen, zoals zijn gezondheidstoestand, een mogelijke belemmering zou kunnen vormen om gevolg te geven aan deze beslissing. Er wordt op gewezen dat de verzoekende partij een verblijfsstatuut als EU-langdurig ingezetene bezit in Italië en derhalve nog duidelijke banden heeft met het land van verblijf, dat dit wordt onderstreept door het feit dat Italië overeenkomstig artikel 22 van de richtlijn 2003/109/EG verplicht is om de verzoekende partij onmiddellijk en zonder formaliteiten terug te nemen wanneer België maatregelen treft om de verblijfstitel in te trekken en een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt er op gewezen dat de reeds aangehaalde redenen dwingende redenen zijn in de zin van artikel 39/79, §3 van de Vreemdelingenwet zodat bijgevolg het indienen van een annulatieberoep tegen de bestreden beslissing in geen geval tot gevolg heeft dat de uitvoering van voornoemd bevel wordt geschorst.

3.4. De motivering is pertinent en draagkrachtig. De Raad besluit derhalve dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

3.5. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.6. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen

dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. De verzoekende partij betoogt dat zij geen werkelijke en actuele bedreiging vormt. Zij wijst erop dat volgens de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid uitsluitend berusten op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling geen motivering vormt van deze maatregelen. Zij verwijst naar en citeert uit de memorie van toelichting bij de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Bij de bepaling van het gevaar voor de openbare orde dient er, volgens de verzoekende partij, gekeken te worden naar het gedrag dat een vreemdeling heeft gesteld waardoor hij een werkelijk, actueel en dreigend gevaar is, gelet op alle omstandigheden. Zij stelt dat er in haar geval voldaan dient te worden aan het begrip 'ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid' dan wel 'redenen van openbare orde of nationale veiligheid'. De verzoekende partij betoogt dat gelet op de inbreuken die weerhouden worden in haar hoofde er alvast geen sprake zal zijn van nationale veiligheid, dat uit de Europese rechtspraak blijkt dat seksueel misbruik van een minderjarige onder de noemer van 'ernstige redenen van openbare orde' kan vallen, doch dat dit niet automatisch zo is en er dus moet verwezen worden naar de specifieke omstandigheden van haar geval. Zij wijst erop dat de bestreden beslissing geen enkele melding maakt van de periode sinds het veroordelend vonnis, dat reeds meer dan twee jaar verstreken is sinds dit vonnis en zij steeds in vrijheid was in die periode, dat zij zich in die periode dan ook correct gedragen heeft, dat er geen nieuwe feiten werden gepleegd en zij op geen enkele manier sociaal gevaarlijk gedrag vertoonde. Zij herhaalt dat bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht om redenen van openbare orde niet enkel kan verwezen worden naar feiten waarvoor iemand veroordeeld werd, dat ook rekening moet gehouden worden met de omkaderende omstandigheden, waaronder de periode die is verstreken sinds het plegen van de feiten, dat de bestreden beslissing enkel de feiten vermeldt waarvoor zij werd veroordeeld en niets zegt over de periode die sindsdien is verstreken, dat uit de beslissing niet blijkt dat zij door haar persoonlijk gedrag nog een actuele en werkelijke bedreiging zou vormen voor de maatschappij.

3.8. De bestreden bijlage 13octies is genomen in uitvoering van artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is."

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden."

Deze bepalingen werden ingevoegd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Deze wet is in werking getreden op 29 april 2017.

De wet van 24 februari 2017 kadert in de strijd tegen het terrorisme en de radicalisering. Hierbij worden de middelen aan de administratie gegeven om sneller en efficiënter op te treden als de openbare orde of de nationale veiligheid is bedreigd. De procedureregels die bestonden om een einde te stellen aan het verblijf van vreemdelingen werden in dit verband aangepast. In de memorie van toelichting werd het als volgt geformuleerd:

“De procedureregels van toepassing op de vreemdelingen die een gevaar zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zijn zwaar en beletten de administratie snel te reageren. Ze zijn bovendien niet meer aangepast aan de realiteit en verhinderen de administratie om op te treden in situaties waar haar tussenkomst nochtans noodzakelijk is. Om de bevoegde overheden in staat te stellen de openbare orde en de nationale veiligheid beter te garanderen, worden de procedureregels vereenvoudigd en efficiënter gemaakt:

- de terugwijzings- en uitzettingsbesluiten verdwijnen; het bevel om het grondgebied te verlaten wordt de enige maatregel tot verwijdering ten aanzien van elke vreemdeling, welke zijn verblijfssituatie ook is;*
- de Koning speelt geen rol meer in het beslissingsproces: in principe zal alleen de minister of zijn gemachtigde bevoegd zijn; de beslissingsbevoegdheid zal echter voorbehouden zijn aan de minister wat welbepaalde categorieën van vreemdelingen betreft, gelet op hun verblijfssituatie;*
- het voorafgaand advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen zal niet meer vereist zijn;*
- de verhoogde bescherming die welbepaalde categorieën van vreemdelingen genieten, wordt grondig hervormd;*
- de onderdanen van derde landen die een bedreiging vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid zullen sneller kunnen worden verwijderd; voortaan zal de termijn die in principe toegekend wordt om het grondgebied te verlaten in dezelfde gevallen en onder dezelfde voorwaarden die van toepassing zijn op elke onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel kunnen worden verminderd;*
- momenteel is een teruggewezen of uitgezette vreemdeling automatisch het voorwerp van een inreisverbod van 10 jaar; voortaan zal elke vreemdeling die om redenen van openbare orde of nationale veiligheid een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, het voorwerp kunnen uitmaken van een inreisverbod waarvan de duur zal variëren al naargelang het geval; (...)” (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p. 7).*

De wetgever voorziet in een trapsgewijs systeem om een einde te stellen aan het verblijf van een vreemdeling om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, dat afhankelijk is van de verblijfsstatus van de betrokkene. Dit systeem ziet er als volgt uit:

“– artikel 7 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die toegelaten noch gemachtigd zijn tot het verblijf in België, of die in het kader van een kort verblijf in België zijn;

- artikel 21 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die gemachtigd zijn tot een beperkt of onbeperkt verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied;*
- artikel 22 van de wet zal worden toegepast op de onderdanen van derde landen die in België de status van langdurig ingezetene genieten of er gevestigd zijn; dit geldt eveneens voor de onderdanen van derde landen die toegelaten of gemachtigd zijn tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk (beperkt of onbeperkt verblijf) sinds minstens 10 jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijven;*
- artikel 44bis, §§ 1 en 3, en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden, en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld;*
- artikel 44bis, §§ 2 en 3 en artikel 45 van de wet zullen worden toegepast op de burgers van de Unie, hun familieleden en de onderdanen van derde landen die met hen zijn gelijkgesteld, die het recht op duurzaam verblijf in België hebben verkregen”. (Parl.St. Kamer 2016-17, nr. 2215/001, p.16).*

De begrippen openbare orde en nationale veiligheid werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen “rechtstreeks uit de richtlijnen” werden gehaald: “Zo geven sommige richtlijnen inzake legale migratie in hun preambule aan dat het begrip “openbare orde” de veroordeling wegens het plegen van een ernstig misdrijf kan omvatten en dat de begrippen “openbare orde” en “binnenlandse veiligheid” tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd (14e overweging, van richtlijn 2003/86/EG; 8^e overweging van richtlijn 2003/109/EG; 36^e overweging van richtlijn 2016/801/EU)”. Tevens wordt het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze benadrukt. Zo kan gelezen worden dat “Uit zijn rechtspraak blijkt dat

“[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]”. Maar “[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie.” Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever *“hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)”*(Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen *“redenen van openbare orde”*, *“ernstige redenen van openbare orde”* en *“dwingende redenen van openbare orde”* en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit *“Europese akten”* en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip *“ernstige redenen van openbare orde”*, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van *“het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen”* dan gewone redenen van openbare orde. De wetgever benadrukte voorts dat wanneer de overheid overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid zij *“geval per geval, [moet] nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhev, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken.”* De wetgever benadrukte wel *“dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip “dwingende redenen van nationale veiligheid”. Het feit bijvoorbeeld een persoon toevallig of bij een passionele misdaad te hebben gedood zal niet op dezelfde manier worden bekeken als een moord die perfect georkestreerd is of in bende is gepleegd of deel uitmaakt van een serie moorden. Zo zal ook het bezit van drugs voor persoonlijk gebruik een heel ander karakter hebben dan het vervoeren van drugs in het kader van een georganiseerde drugshandel in een stad of op internationale schaal.”* (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 22-25).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze

zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt de staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, *in casu* de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

3.9. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de redenen van openbare orde – die eveneens gekwalificeerd worden als dwingende redenen – bestaan uit het feit dat uit het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging afgeleid kan worden voor een fundamenteel belang van de samenleving, dat de bescherming van de zwakste personen in onze maatschappij (kinderen) ten allen tijde dient vooropgesteld te worden, dat dit een fundamenteel belang van onze maatschappij vormt, dat de feiten die de verzoekende partij pleegde, daar tegenin druisen. Ter staving van deze beoordeling wordt gewezen op de veroordeling van de verzoekende partij op 3 juni 2015 door de correctionele rechtbank van Antwerpen wegens verkrachting op een minderjarige boven de volle leeftijd van 14 jaar en beneden de volle leeftijd van 16 jaar en aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar tot een gevangenisstraf van 3 jaar met probatie-uitstel gedurende 3 jaren en ontzetting van bepaalde rechten voorzien bij artikel 31 van het strafwetboek en wordt vervolgens gemotiveerd dat deze feiten een ernstige aantasting betreffen van de fysieke integriteit van een beneden gemiddeld tot zwak begaafd minderjarig slachtoffer waarbij de verzoekende partij enkel uit was op bevrediging van haar lusten en overweldigd werd door haar seksuele gevoelens, dat in het vonnis de rechter wijst op *“een duidelijke problematiek m.b.t. relaties en seksualiteitsbeleving”*, het strafbaar opzet onderstreept alsook wijst op de laakbare houding van de verzoekende partij die de vlucht nam van zodra de politie was verwittigd en zich pas een dag later aanbod. Er wordt nog op gewezen dat de omstandigheid dat het slachtoffer een beneden gemiddeld tot zwak begaafd minderjarig slachtoffer was, de feiten en het kwaad opzet van de verzoekende partij verzwaren.

3.10. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat bij het bepalen van een gevaar voor de openbare orde dient gekeken te worden naar het gedrag van de vreemdeling waardoor zij een

werkelijk, actueel en dreigend gevaar is voor de openbare orde gelet op de omstandigheden zoals vermeld in de Memorie van Toelichting – waar aldus ook wordt gewezen op de neiging tot herhaling of tot volhouden van het gedrag – alsook waar zij stelt dat seksueel misbruik van een minderjarige onder de noemer van ‘ernstige redenen van openbare orde’ kan vallen, doch dat dit niet automatisch zo is, dat moet verwezen worden naar de specifieke omstandigheden van het geval. Zij meent echter dat de bestreden beslissing geen melding maakt van de periode sinds het veroordelend vonnis, dat er nochtans meer dan twee jaar verstreken is en zij steeds in vrijheid was in die periode, dat zij zich in die periode correct heeft gedragen, dat er geen nieuwe feiten gepleegd werden en zij op geen enkele manier sociaal gevaarlijk gedrag vertoonde. De verzoekende partij meent dan ook dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat zij door haar persoonlijk gedrag nog een actuele en werkelijke bedreiging zou vormen voor de maatschappij.

3.11. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het oordeel dat de verzoekende partij een bedreiging vormt voor de openbare orde gebaseerd is op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij. Immers wordt niet enkel verwezen naar de correctionele veroordeling en naar de omstandigheden van de feiten – zijnde verkrachting van een beneden gemiddeld tot zwak begaafde minderjarige – doch ook naar de strafmaat, naar het gedrag van de verzoekende partij – waarbij gewezen wordt op het feit dat de verzoekende partij enkel uit was op bevrediging van haar lusten en overweldigd werd door haar seksuele gevoelens, op haar duidelijke problematiek met betrekking tot relaties en seksualiteitsbeleving, op haar strafbaar opzet en haar laakbare houding omwille van het nemen van de vlucht zodra de politie verwittigd werd waarbij zij zich pas een dag later aanbood – en naar de impact van de feiten – waarbij gewezen wordt op de ernstige aantasting van de fysieke integriteit. Daarnaast wordt eveneens gemotiveerd dat gelet op deze elementen uit het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging kan worden afgeleid voor een fundamenteel belang van de samenleving waarbij wordt toegelicht dat de bescherming van de zwakste personen in onze maatschappij, met name kinderen, ten allen tijde dient vooropgesteld te worden.

Gelet op voorgaande vaststellingen blijkt dat de verwerende partij de actuele bedreiging heeft afgeleid uit het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij. Behalve het verwijzen naar de veroordeling en de omkaderende omstandigheden van de veroordeling, meer bepaald de strafmaat, de impact van het misdrijf, het gedrag van de verzoekende partij tentoongespreid tijdens en onmiddellijk na het misdrijf en de status van het slachtoffer, worden *in casu* geen andere omkaderende omstandigheden in ogenschouw genomen om het actueel karakter van de bedreiging voor de openbare orde te beoordelen.

Hieruit blijkt niet dat de actuele bedreiging gebaseerd is op een beoordeling of het gedrag van de verzoekende partij een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, noch dat de actuele bedreiging gebaseerd is op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen.

Hoewel het mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een bedreiging van de openbare orde en de ernst van een misdrijf in sommige gevallen genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen, blijkt uit de bestreden beslissing geenszins dat *in casu* door de verwerende partij werd geoordeeld dat de bedreiging van de openbare orde nog actueel en werkelijk is louter omwille van de ernst van het misdrijf en het voorafgaand gedrag van de verzoekende partij. Ook in de nota met opmerkingen wordt enkel op deze mogelijkheid gewezen, doch niet gesteld dat *in casu* de bedreiging van de openbare orde nog actueel en werkelijk is louter omwille van de ernst van het misdrijf en het voorafgaand gedrag van de verzoekende partij.

De verwerende partij is *in casu* niet nagegaan of het gedrag van de verzoekende partij een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, noch of de ernst van het misdrijf en/of het voorafgaand gedrag volstaan om te oordelen dat aan de voorwaarde voor een actuele bedreiging van de openbare orde is voldaan.

3.12. Gezien de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar het gevaar voor de openbare orde, nu, zoals de verzoekende partij terecht voorhoudt, uit de bestreden beslissing niet blijkt dat zij door haar persoonlijk gedrag nog een actuele en werkelijke bedreiging zou vormen voor de maatschappij, maakt de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

3.13. In de nota met opmerkingen wijst de verwerende partij er ook op dat het Hof van Justitie het actueel karakter van de bedreiging interpreteert in die zin dat moet worden vastgesteld dat de betrokken

persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten, dat het echter ook mogelijk is dat de voorafgaande gedragingen dermate ernstig zijn dat deze *an sich* voldoen aan de voorwaarden van een dergelijke bedreiging. De verwerende partij merkt op dat uit het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout, blijkt dat de verzoekende partij in het kader van haar probatievoorwaarden : *“zich inzake zijn seksuele, relationele en/of culturele problematiek in overleg met en onder controle van de justitieassistent laten begeleiden bij een gespecialiseerd centrum voor seksuele daders of in een andere gepaste instelling zolang de behandelaar dit nodig acht. De behandelend psychiater/psycholoog/therapeut dient in kennis gesteld van het verslag van psycholoog Theuns (ref. Kwakye-2014/109).”*. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij met haar algemeen betoog het tegendeel niet aantoont, dat zij evenmin aantoont gevolg te hebben gegeven aan die probatievoorwaarde. Zij stelt dat er ook geen verslag van een psychiater/psycholoog/therapeut voorligt waaruit blijkt dat de verzoekende partij haar seksuele, relationele en/of culturele problematiek onder controle heeft waardoor zij nog altijd beschouwd kan worden als een werkelijke en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De Raad kan enkel vaststellen dat dit een *a posteriori* motivering vormt waarom de verwerende partij meent dat de verzoekende partij nog een actuele en werkelijke bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving en een gevaar kan vormen voor de openbare orde. Dergelijke motivering in de nota met opmerkingen vermag niet het vastgestelde gebrek in de motivering van de bestreden beslissing recht te zetten.

3.14. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 september 2017 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13octies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER